

Vadonban – mert köztetek

Nem hallik át a jajgatásom?
– A meglőtt farkas nem üvölt. –
De fülelitek hallgatásom:
mert farkasordító e csönd.

Én vadonban – mert köztetek – éltem
hol a fa lehet menedék, leshely...
Nem én álltam a menedéken:
ti lapultatok fedezékben.

S még rám se lőttétek – bár egyszer
– máris ez voltam: fedetlen sebhely.

Három királyok

KRÚDY

A Krúdy-Ősszest olvasom:
tehát a Szentek-Egyességét.
Szülőfalumban ahogy Terka néném
meg mind a hét unokatestvér gyermekek
amikor olvasták esti harangszóra
elalvás előtt az imakönyveket.
Így olvasom hát – mint illő – az Írást:
e dűnnyögő-brummogó
földet se átkozó
égre öklöt se rázó
a Teremtés feje felett elnéző
mert mindenén átlátó
ezért semmit meg nem bocsátó
szelídség-álszakállú
elátkozott nyírségi Ézsaiást.

„Biedermeier?” – Node ítész úr, ne mondja!
Én mondom meg:
parfőmben pácolt vítriol!
bomba – rózsacsokorba!
– Persze: ha jól olvasol! –
Én így olvasom
– mint emberfia az Ember Fiát –
e „biedermeiert” ...
hogyan fogam vacog térdem remeg
én így olvasom
– magányos sereg –
az Egyszemélyes Mindenszenteket

MÁRAI

És esténként Márait olvasom.
Ilyenkor – no este van hál Isten – gondolom.
Kezdődhet!
Dehát hisz nekem „este” van már nappal
is – mikor azzal az okos öreg pappal
erről beszélünk – vagyis Róla beszélünk.
És így beszélünk:
– Ugye ma este majd megint reverend?!
– De hisz ez csak evidens szerkesztő úr!
Egyszóval arról beszélünk mosolyogva:
hát van nekünk kettőnknek „nappal” itt
egyáltalán? Van reggel? Dél? Meg délután?
Hiszen mi reggel délben délután
– csakúgy mint estelente –
– csakúgy mint éjjel-nappal –
(és mindig hajnalig! és mindig másnapig!)
bizony mi így olvassuk Márait.
„esténként”
bizony mi így olvassuk Márait.